

Niko Bambič

NIKO BAMBIČ, inženir organizacije dela: »Z opredelitvijo za samoprispevek ne bomo pridobili le nove objekte, ki jih naša družba še kako potrebuje, ampak bomo s tem dejanjem tudi mnogo prispevali k utrjevanju medsebojnih odnosov, oziroma solidarnosti. To dvojje pa je vsekakor tudi sestavni del našega življenja tako dopoldne na delovnem mestu kot popoldne v okolju, kjer živimo. Mislim, da bomo tudi tokrat pokazali, da je pot, ki smo si jo začrtali že s prvim samoprispevkom in nadaljevali z drugim, pravilna.«

Ivanka Trampuš

IVANKA TRAMPUŠ, gospodinja: »Po mojem mnenju bi se morali temeljiteje pogovoriti, kaj hočemo doseči s tretjim samoprispevkom, preden bi razpisali referendum. Nima nič proti, nasprotno, glasujem za samoprispevek, vendar moram reči, da mnogi, zlasti upokojenici, niso ravno navdušeni. Življenjski standard se je občutno zmanjšal in ljudje že gledajo na vsak dinar. Tudi čas ni najbolj primeren, saj se približuje zima, ki zahteva globlje seganje v denarnico. Zato so ljudje občutljivejši.«

Nevenka Bijelič

NEVENKA BIJELEČ, administratorka: »Podpiram predlog o uvedbi samoprispevka III in bom na referendumu glasovala za! Mislim, da bo s tako zbranim denarjem veliko otrok dobilo prostor v jaslih in vrtcih, obenem pa bodo mnoge mamice razbremenjene skrbi: kam z otrokom? Vesela sem, da je v program uvrščeno tudi lutkovno gledališče, ker menim, da lahko svet lutk v razvoju otrokove domišljije izredno veliko pomeni.«

Marija Povržan

MARIJA POVRŽAN, zdravnica: »Prav je, da gremo v tretji samoprispevek. Prav je tudi, da bomo gradili šole, vrtce, porodnišnice. Današnji čas namreč zahteva, da vse to imamo. Saj je vendar to osnovno, kar mora vsaka družba imeti. Imam dva otroke in kar predstavljate si, kako zelo sem vesela, da bodo blizu mojega doma gradili šolo, da ju bom lahko peljala v obnovljeno lutkovno gledališče!«

Štefka Drašček

ŠTEFKA DRAŠČEK, delavka: »Nisem proti taki obliki zbiranja denarja, vendar mislim, da bi morali biti mi, starejša generacija, oproščeni plačevanja samoprispevka. To breme bi morali nositi mladi. Naša generacija je za delo prišla takoj po končani vojni, nismo mogli študirati, delali smo udarniško vse sobote in nedelje. Svoji otrok, ki so zdaj že odrasli in v službah, nisem mogla imeti v vrtcih, ker ni bilo prostora. Zdi pa se mi, da bi bilo prav, če bi samoprispevek plačevali tudi tisti, ki že dalj časa živijo v Ljubljani in imajo otroke v šolah in vrtcih, čeprav niso stalno prijavljeni v našem mestu.«

MLADINSKO KLIMATSKO ZDRAVILIŠČE RAKITNA

Največ težav je bilo z vodo

Zdravilišče na Rakitni je zaprto, ogroženi ljubljanski otroci pa nimajo kam

Le kdo od Ljubljančanov še ne pozna Mladinskega klimatskega zdravilišča Rakitna? Predvsem starši z bolehnimi otroki se verjetno večkrat sprašujejo, kaj je sedaj z njim. Zaprt je! Zakaj?

1978. leta je bilo ugotovljeno, da zaradi oporečne vode in neurejenih prostorov zdravilišče ne sme več opravljati svoje osnovne dejavnosti. Veliko otrok, ki bi jim neverjetno ugodna klima vsaj omilila, če že ne odpravila zdravstvene težave, je tako ostalo praznih rok. Klinično zdravljenje, ki bi se moralo v tem naravnem okolju nadaljevati, je ostalo nedorečeno. Starši so se morali znajti, kakor so vedeli in znali...

Seveda pa ni ostalo vse pri enostavnem zaprtju zdravilišča. Intenzivno so začeli pripravljati sanacijski program, katerega osnova je strokovni program, ki so ga pripravili strokovnjaki s področja zdravstva. Izračunan je bil že predračun za nujna dela, za adaptacijo obstoječih objektov. Zataknilo pa se je pri - seveda, pri financah! Zbranih je bilo 4,28 milijonov dinarjev, več ni bilo mogoče zbrati zaradi znanih omejitvenih ukrepov na področju splošne in skupne porabe, ki sta jo določala zvezna in republiška resolucija ter drugi izvedbeni predpisi. In če-

prav nihče ni dvomil o nujnosti in družbeni utemeljenosti vzpostavitve zdravilišča na Rakitni za zdravilišče nego otrok ljubljanske regije, se brez sredstev ni dalo storiti ničesar. Julija lanskega leta je skupščina občine Ljubljana Vič-Rudnik sprejela sklep o likvidaciji delovne organizacije Mladinsko klimatsko zdravilišče Rakitna.

In kakšno je zdravilišče danes? »Dva objekta, povezana med seboj z zaprtim hodnikom, samevata. V enem objektu so spalnice za 80 otrok, am-

bulante in vse prej kot primerne sanitarije z umivalnico, v drugem pa jedilnica in kuhinja, ki je bila sicer pred sedmimi leti obnovljena, vendar žal še vedno ne ustreza vsem pogojem. To zdravilišče je obdano z zavidičnimi površinami za rekreacijo in igro otrok.

Dom nima kanalizacije, zato je najprej potrebno zgraditi vodotesno greznico s katero bo preprečeno morebitno okuženje podtalnice. Vsi vemo, da je bilo zdravilišče prav zaradi okužene vode večkrat zaprto. Za nadaljnjo uporabo pa ga je potrebno sanirati,« je povedal predsednik komiteja za družbene dejavnosti pri viškem izvršnem svetu Anton Bregar.

GLASBENA ŠOLA NA VIČU

Instrumenti igrajo sivi hišni gobi

Se bo zaradi hišne gobe stavba nekega dne sesula (in pokopala številne učence in učitelje)?

Glasbena šola Vič-Rudnik domuje v stari družinski hiši na Emonski cesti. Le malokdo verjame, da se tu izobražujejo mladi glasbeniki, polni delovnega elana in vztrajnosti. V tej stavbi pa si dejansko nabira znanje iz teorije glasbe in igranja na najrazličnejše instrumente 555 učencev. Bežnemu obiskovalcu ne more biti povsem jasno, kje pedagogi in učenci črpajo toliko volje, poguma in vztrajnosti, da vzdržijo v takšnih delovnih pogojih.

Učilnice, predvsem dve malo večji (ne moremo reči, da sta veliki), so podprte s trami, s podporniki, da se ne bi sesule. Violinisti se učijo v bivši kopalnici, kjer ima, mimogrede povedano, svoj delovni prostor tudi računovodkinja, klavirje so prenesli tudi na podstrešje, v bivšo ropotarnico, kjer ni prostora niti še za dva stola, kjer si proti prepihu pomagajo s krpami, kjer ne morejo odpreti oken, da bi se zadušil zrak vsaj malo pomešal s svežim. Ni učitelja, ki bi imel svojo mizo, svoj prostor za priprave. Skratka, ni prostora, v katerem bi vsaj eden lahko delal v miru.

Pa vseeno delajo in dosega-jo tudi zelo dobre uspehe, čeprav ne morejo več skriti grenkega razočaranja, da jih nihče ne razume, da delajo za dobro nas vseh, za razvoj naše kulture.

Ko se je šola 1972. leta preselila v omenjeno stavbo, je bilo veselje vseh nepopisno, saj so prvič dobili svoje prostore. Žal pa je temu navdušenju kmalu sledilo grenko razočaranje. V stavbi so namreč delavci komunalnega podjetja Vič, ob popravilu podov, posu-

mili na sivo hišno gobo. Ta pa se neverjetno hitro širi na vse lesene dele stavbe, ki začno hitro propadati. Obstoji torej nevarnost, da se šola nenadoma sesuje in pokoplje pod se-

boj učence in učitelje. Žal pa hišna siva goba ni edini sovražnik te stavbe. Statiki so namreč ugotovili, da je stavbo nevarno uporabljati zaradi slabosti nosilnosti stropnih konstrukcij. Pa še to - stavba stoji na potresno visoko aktivnem terenu, požarnovarnostna inšpekcija pa je zahtevala takojšnjo obnovo električne napeljave, kajti sicer preti prepoved opravljanja pouka.

»Vse sobe v tej glasbeni šoli so neprestano zasedene. Vsaka soba je večnamenska, v vsaki učilnici poučujeta najmanj po dva pedagoga, veliko je sob, ki služijo tudi shranjevanju instrumentov, not, tako da je majhen prostor še manjši. Zato je potrebna velika strpnost vseh nas, pedagogov in učencev, da o tem, koliko zaradi neprimernih prostorov trpi kvaliteta pouka, sploh ne govorim,« je pripovedoval Tomaž Faganel, učenec solo petja na viški glasbeni šoli sicer

pa predavatelj srednje glasbene šole.

Kljub vsem tem številnim, marsikomu nerazumljivim dejstvom, pa je le nekaj svetlega. Namreč, glasbena šola ima svoje zemljišče (vrt), komunalno je urejeno, rekli bi lahko, da ima vse pogoje za novogradnjo. Zaradi zmanjšanja stroškov gradnje bi lahko uporabili projekt zgradbe glasbene šole Trbovlje in ga urbanistično le prilagodili obstoječemu zemljišču in obsegu potrebnih prostorov.

Več kot trideset let trdega dela na področju glasbene šole je rodilo sadove, ki jih ne smemo in ne moremo zanemariti. Poleg vseh vzgojnih činitelev glasba plemeniti človeka. V glasbenih šolah vzgajamo radijske poslušalce, obiskovalce koncertov in opernih predstav, skratka ljubitelje glasbe in zrele potrošnike kulturnih dobrin.

NINA LEGAT ČOŽ

LUTKOVNO GLEDALIŠČE

Kako dolgo pastorek našega mesta?

Lutke kažejo vesele obraze, njihovi animatorji pa ne - napravimo konec njihovim prostorskim težavam!

Kdove koliko vode je že preteklo v Ljubljani, odkar govorimo in pišemo, kako bi našim lutkam morali zagotoviti dom, kakršnega si s svojo domiselnostjo in bogato ustvarjalnostjo tudi zaslužijo. A dosti dlje od tarnanja in obljub nismo prišli, lutke so ob vsakem sejanju in-

vesticij padle skozi rešeto... in ostale skorajda brez strehe nad glavo. Kljub temu kolektiv ni obupal, neutrudno nastopa naprej, četudi v izposojenih dvorinah in žanje aplavze med našimi najmlajšimi, pa tudi odraslimi. Še več: uspešno nas zastopa tudi v tujini, celo na

Kitajsko so jih povabili. Zato je resnično skrajni čas, da dobijo doma priznanje, ki si ga najbolj želijo - svoj dom. In tretji samoprispevek je za njih tudi edino upanje, da se jim želja uresniči.

Lutkovno gledališče ima za seboj bogato tradicijo, zakoličeno že med NOB. Tisoči in tisoči naših malčkov so šli skozi dvorano na Levstikovem trgu in tam spoznali, kaj je gledališče. Lutke so se jim vtisnile v spomin kot nekaj lepega, razburljivega, čudovitega; zato ni vseeno, v kakšnih prostorih se jim predstavijo.

Zdaj so takorekoč brez strehe nad glavo, ker je inšpekcija zaprla Marionetno gledališče zaradi dotrajanosti, saj bi v njem zlahka prišlo do požara, če bi ga ne obnovili. Edino, kar imajo, so prenovljeni upravni prostori v Mestnem domu na Krekovem trgu in mala dvorana za komaj 40 gledalcev v

kim navdušenjem in ljubeznijo do lutk, sicer bi se od njih že zdavnaj poslovili. Brez te srčne pripadnosti lutkam tudi ne bi dosegali uspehov, kakršne beležijo zadnje čase.

Niso padli v ravnodušje, znajdejo se, kakor se morejo. Spomladi so priredili dan lutk v veselje otrok in krajanov. Še bolj so presenetili s predstavami na prostem na Dvornem trgu. V tednu otroka so nastopili v Cankarjevem domu s programom, ki so ga pokazali na Kitajskem.

»Da bi dobili prostor v Cankarjevem domu? Ne, to pa ni mogoče, je na vprašanje odgovoril Ignacij Šunjič, direktor Lutkovnega gledališča, »kajti Cankarjev dom je namenjen predvsem za gostovanje, poleg tega tudi nima dvorane, ki bi lahko bila samo lutkovna. Naše gledališče pa ne potrebuje samo dvorane, ampak tu-

Židovski ulici. Pač, še kombi imajo, s katerim potujejo od vrtca do vrtca, od šole do šole, iz kraja v kraj. Tako so lansko sezono zabeležili kar 460 predstav, od teh 150 zunaj Ljubljane.

Skratka, lutkarji se ne dajo, četudi so igralci tako rekoč brez delovnega mesta, brez garderobe, brez nujnih prostorov za pripravo na igro in drugih ustreznih prostorov. Od 36 članov kolektiva je 16 igralcev in animatorjev, ki delajo z veli-

di garderobe, pa shrambo in delavnico za lutke.

No, tudi z delavnico so težave. Čez leto dni jo bodo morali preseliti iz Cukrarne, kjer začasno gostujejo. Skratka, razlogov je več kot preveč, da končno rečemo »da« za obnovo prostorov Mestnega doma na Krekovem trgu, kjer bi po načrtih, ki že dolgo ležijo v predalu, lutkarji dobili vse, kar potrebujejo, naši najmlajši pa gledališče, kakršnega si želijo.

A. A.

NINA LEGAT ČOŽ